

Bir Playboyun Günlüğünden 11 Bölüm

– GülsenTunçka · 02 Eylül 2014

Ertesi sabah Emre'ye,- Dileğin çalıştığı bankaya gideceğim dediğimde, bana - İstersen seni arabayla götüreyim, ben ise - Yok sağ ol otobüse atlar giderim demiştim. O da bana - Yaşını doldurdun sana ehliyet almamız gerek, önümüzdeki günlerde seni sürücü kurslarına yazdıralım ne dersin demiş. Ben - Neden olmasın gibi, gözlerimi kırıştırıp ve tebessümle başımla da tastiklemişim.

Otobüse atlayıp bankanın yolunu tutmuştum. Özellikle de öğle üzeri yemek saatine denk getirmiştim. Dilek ablam beni gördüğüne çok sevinmiş,- Nerelerdesin, neler yapıyor, nerede kalıyorsun? Dediğinde - Anlatacağım ama lütfen sakın ol! Hoşuna gitmese de anlatacağım ablam.

Dilek - Bir dakika canım müsaade et, müdüre hanım, bizim evdeki problemlerden az buçuk haberdar, şayet izin verirse bu güneşli günün yarısını seninle geçirmek de bana iyi gelecek deyip müdüre hanımın ofisine doğru izni almak için yönelmişti. Ve sevinerek- Hadi Ergün'cüğüm bir kafeteryanın yolunu tutalım demişti.

Sakin bir kafeteryada kendimize iki kahve alarak sohbete başlamıştık. Mevzuya girişi ortalardan başlamıştım, bir cümlesinden dahi sekmeyen ablam, beni dinlerken ağlamaya başlamıştı.

Ellerimi avuçlarının içine alarak - Sana o kadar öğüt vermişim oysa, yapman gereken her ne varsa, belli ki içinden çıkamamış sını. Aslında suçlanacak neyin vardı ki! Ah baba ah, oğlunun istemeden seçtiği mesleği bir öğrensen! Acaba o sıcak yatağında yatabilir misin! Deyip hıçkırarak ağlaması, garsonun dikkatini çekmiş,- Hanımefendi yardıma ihtiyacınız var mı? Deyip yavaşça sorduğunda. Ablam - Yok hayır, kardeşimi çoktandır görmediğimden bu gözyaşlarım, sağ olunuz ama sitemlerimi de duymamış olun lütfen, ne de olsa ablayım, fakat sesimin ayarımı bir türlü düşüremedim, bunu da artık mazur görürsünüz umarım! Dediğinde garson - Rica ederim deyip tebessüm etmiş, istenilen kahvelerimizle beraber geri dönmüş - Afiyet olsun deyip nazik tavrıyla yanımızdan ayrılmıştı.

Ablamın akan yaşlarını silip - Ben yolumu çizdim, sen annemden haber ver! Ablam- Tam rahata ereceğim derken, babamla senin yüzünden araları bir hayli kopuk, öyle ki annem, babamla yatağını dahi ayırdı! İki yıl sonra ikisi de emekli olacak, benimle ikisinin de arası iyi olsa ne olacak Ergün, arada kalıyorum, ha bire birbirlerinin sinir huylarından memnuniyetsizlik getirip! Sen sensen ben de benim deyip aksileşerek kavga gürültü, bende çok bunaldım, ee daha ne olsun, sende yoksun!

Her şey para pul değil, değer yargılarımızı yitirmeyelim! Ablamın bu cümleyi kurmasıyla, içimdeki bombanın pimi çekilmiş, isyan bayrağını çekmişim! Hangi değer yargılardan bahsediyorsun, ilk defa ablama ismiyle Dilek diye hitap etmişim.

Bak dedim, bak! Sana isminle hitap ettim, kuralmış ne kuralı, herkes bir ahkam kesme pozisyonunda, bu saatten sonra umurumda değil deyip çıldırmış gibi bağırıp çağırıyordum.

Dilek - Tamam canım adımı söyle ne olacak ki, alt tarafı iki yaş dediğinde, ablamın yüzüne bakıp - Yardımının, benimle buluşmanın dahi bana bir katkısı olmadı ablam mı demeliydim!

Ablam ha bire bana sarılıyor, ruh sağlığın epey bozulmuş, babam senin günahını nasıl çekecek, inan içim titriyor, ne olur gel özür dile bir şeyler yapalım, ben bu yükü nasıl taşıyım, bankada çalışmalarımın arasında düşüncelerimde-sin deyip gözleri tekrar buğulanmıştı, abla yeter seni üzdüğüm, hadi kalkalım dedikçe!

Dur Ergün, birazda annem için bakayım, o beni mutlaka öpüp koklayacaktır, Ergün'ümün kokusu sinmiştir diye. Ablama - Annemin haberi var mı buluştuğumuzun diye sorduğumda!

- Ah benim can kardeşim, anneler yavrularının kokusunu kullandıkları her giyside veya eşyalarından alır, senin odana girip biraz dolaşip toz alsam, parfüm, deodorant kokularını, avucumun içerisine sıkıp sürsem, annem Ergün'üm, oğlumun kokusu sinmiş üzerine diye bana sen yerine sıkı sıkı sarılırdı, ne diyeyim ki, anne işte, anne! Canım, aslında bende pek iyi değilim, inan iki gözüm deyip devam ediyordu.

İnsan psikolojisi işte, bozulmaya görsün, bak yaşıım henüz yirmi ama kendimi, ruhumu olgun olmakla beraber çok yorgun hissediyorum, en büyük etkenlerden birisi de sendin canımın içi. İrtibatını benimle kaybetme, her ne olursa!

Hatta sana biraz daha fazla para yatırabilirim, çok, çok ne olur! Fazla alışveriş yapmam, evde dolu ayakkabı çanta giysilerim var deyip gülümseyerek, yatırdığım paraları dahi kullanmamışsın yaramaz! Ama sende okul dönemlerimizden, evdeki yatağından giysilerinden biliyorum çok düzenliydin, şimdi hakkını yemeyeyim dediğinde ikimizde gülümsemiş, ablam son olarak bana

- Bu görüşmelerimiz yine de aramızda kalsın tamam mı canım? Demiş tekrar bankaya gelip buluşmak için sözleşmiş ve kafeteryadan, burunlarımızın direği sızlayarak kardeş kokularıyla, öpüşerek ayrılmıştık.